

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΒΑΛΒΗΣ

Περὶ τὴν δειλὴν πάσης εὐδίδου ἡμέρας εἶνε πιθανώτατον νὰ συναντήσῃτε συνήθως μὲν εἰς τὸ πεζοδρόμιον τῆς λεωφόρου Πανεπιστημίου εἴτε εἰς τὴν δειροστοιχίαν Ἀκαλίας, ἐκτάκτως δὲ καὶ εἰς ἄλλα σημεῖα τοῦ περιπάτου, πρεσβυτὴν μετρίου ἀναστήματος, φαιὰ τὴν κόμην καὶ τὸν μύστακα ἔχοντα, φέροντα ὑψηλὸν πέλον, μακρὸν ἐπενδύτην καὶ βυθίζοντα τὸν ἐξυρισμένον πώγωνα ἐντὸς ὑψηλοῦ περιλαίμιου προεκτεινομένου ἐκατέρωθεν, πρὸς τὸν μετρίου δὲ εἰς τὸν τράχηλον κατὰ τὸν ἀρχαῖον συρμὴν διὰ τῶν πολλαπλῶν σπειρῶν μέλανος λαίμοδετου τολμηρῶν διαστάσεων, κρατοῦντα βακτηρίαν εἰς τὴν χεῖρα καὶ βαδίζοντα μὲ βῆμα βραδύ καὶ ρυθμικόν, μόνον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, σπανίως δὲ συνοδευόμενον ὑπὸ ὀκλήλικος συντρόφου.

Ὁ πρεσβύτερος αὐτὸς εἶνε ὁ ἐπιτίμος πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ Δημήτριος Ι. Βαλβῆς, καὶ πρόεδρος τοῦ ἐπὶ ἐννέα ἡμέρας διοικήσαντος τὴν Ἑλλάδα ἄχρου ὑπουργείου.

Ὁ κ. Βαλβῆς συμπληροῖ τὸ ἐβδομηκοντὸν ἔκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του γεννηθεὶς ἐν Μεσολογγίῳ τὸν Μάϊον τοῦ 1810. Ἐν νεαρῇ ἡλικίᾳ μεταβὰς εἰς Τοσκάνην τῆς Ἰταλίας πρὸς τῷ μεγάλεμπόρῳ θείῳ του Σπυρίδωνι Βαλβῇ, ἐσπούδασε μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν ἐγκυκλίων σπουδῶν τὰ νομικὰ ἐν τῷ ἀκμαζόντι τότε πανεπιστημίῳ τῆς Πίζας, ὅπου ἐδίδασκον αἱ περιώνυμοι νομοδιδάσκαλοι Καρμινιάνης καὶ Δελαρόσης. Τὸ στάδιον αὐτοῦ ὡς λειτουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης ὑπῆρξε μακρὸν καὶ ἐπιζήλον. Διορισθεὶς ἐν ἔτει 1835 ὡς ἀντεισαγγελεὺς πρωτοδικῶν, ἀπεσύρθη ἕνεκα τῆς προδεδηκυίας ἡλικίας του πέρασι τὸν Μάϊον ἀπὸ τῆς ἀνωτάτης βαθμίδος τοῦ δικαστικοῦ σταδίου, ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ προέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου εἰς ἣν ἀνῆλθεν ἱεραρχικῶς προδιδοζόμενος καὶ ἀδιαλείπτως ἐπὶ πεντήκοντα ἔτη ὑπηρετήσας, διατηρήσας τὸν βαθμὸν τοῦ ἐπιτίμου προέδρου.

Φήμη ἀδιαφιλονεικτος χρηστότητος, ἀκεραιότητος, αὐστηρῆς τοῦ καθήκοντος τηρήσεως συνώδευσε τὸ ὄνομα τοῦ δημοσίου τούτου λειτουργοῦ καθ' ὅλον τὸ μακρὸν τοῦ σταδίου, κινήθη δὲ ἡ φήμη αὕτη καὶ ἐπαγνώθη ἰδίως μετὰ τὴν κατὰ τὸ 1875 δίκην τῶν δύο μελῶν τοῦ ὑπουργείου Βούλγαρη καὶ Βαλασσαπούλου, καὶ Νικολοπούλου ὅτε προσήδρευσε τοῦ Εἰδικοῦ Δικαστηρίου. Ἐνθυμῶνται ὅλοι τότε μετὰ ποικίς αὐστηρῆς ἐπιστημότητος διηύθυνε τὰς συνεδριάσεις καὶ πόσῃ ἐντύπωσιν ἐνεποίει εἰς τὸ ἀκροατήριον ἡ φωνή του καὶ τὸ ἦθος του, ὅτε ἀπατεινόμενος, πρὸς τοὺς διακαζυμένους μὲ τὴν ιδιόρρυθμὴν προφοράν του ἔλεγε :

— Κατηγοροῦμενε Βαλασσόπουλε ! . . σήκω ἐπάνω ! . .

Ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ἡ κοινὴ γνώμη καὶ ὁ περιβάλλων τὸ ἔντιμον γῆρας του σεβασμὸς ὑπεδείκνυνεν αὐτὸν ὡς τὸν μόνον κατάλληλον ν' ἀναλάβῃ προσωρινῶς τὸ βάρος τῆς ἐξουσίας ἐν περιπτώσει κοινοβουλευτικῆς δυσχερείας. Ἀλλ' ὡς τε ἡ τοιαύτη ἐκδούλευσις ἀνήκει ἐκ παραδόσεως εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ κ. Βαλβῆ, διότι ἐπαπειλημένως ὁ ἀοιδίμος ἀδελφὸς του Ζηνοβίου ἀνεδέχθη ἄλλοτε τὸν σχηματισμὸν παροδικῶν ὑπουργείων, ὅσας ἡ ὁξεία κρίσις τοῦ κομματικοῦ ἀνταγωνισμοῦ ὑπηγόρευε τὸν κατὰ τὸν νόμον αὐτῶν. Μετὰ τὴν ἀπεργίαν τοῦ Ἀθλιγιάνη καὶ τὴν φαντασμαγορικὴν ἐξοχίαν τοῦ Παπαμιχαλοπούλου προσκλήθειν ὑπὸ τοῦ Στέμματος ἐδέχθη τὴν ἐντολήν νὰ σχηματίσῃ τὸ ἄχρουν ὑπουργεῖον. Καὶ τὴν ἐδέχθη οὐχὶ ὡς ἀμοιβήν, οὐχὶ ὡς ἀναγνώρισιν τῆς ἀξίας του, ἀλλ' ὡς ὑπηρεσίαν εἰς τὸ Κράτος ἣν παρεῖχεν ἄνευ ἐπαύσεως ὑπαίμων

εὐσεβέστατος εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἡγεμόνος του. Διὰ τοῦτο κατὰ τὴν βραχείαν διάρκειαν τῆς πρωθυπουργίας του δυσανασχετῶν ἦκουεν αὐτὸν ἀποκαλούμενον πρωθυπουργόν.

— Δὲν εἶμαι πρωθυπουργός, ἔλεγεν, εἶμαι ὑπάλληλος κληθεὶς εἰς τὴν ἀνωτάτην θέσιν τοῦ Κράτους διὰ νὰ προσφέρω τὰς ὑπηρεσίας μου, ἕως ὅτου σχηματισθῇ μόνιμος κυβέρνησις.

Καὶ δὲν τὸν ἠνώχλει μόνον ὁ τίτλος τὸν ἠνώχλει καὶ ἡ τύρβη ὅπως δὴ ποτε τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἡ εἰς τ' Ἀνάκτορα συχνὴ μετάδοσις καὶ αἰ ἐφ' ἀμύξης ἐπισκέψεις καὶ πάντα ὅσα ἐπιβαλλόμενα ἐκ τῆς νέας ὑψηλῆς θέσεώς του ἀπεμάκρυνον αὐτὸν ἀπὸ τῆς λιτῆς ἔξεως τοῦ ἡρέμου καὶ μεθυστικοῦ βίου του. Ἐγάρρη ὅτι ὅτε προσεκλήθησαν τὰ μέλη τοῦ ὑπ' αὐτοῦ προεδρευομένου ὑπουργείου εἰς δεῖπνον ἐν τοῖς Ἀνακτόροις, ὁ γηραιὸς πρωθυπουργὸς μαθὼν ὅτι τὸ δεῖπνον θὰ περτείνεται μέχρι ὥρας προγεχωρηκυίας, ἀπῆλθεν ἄμα μεταβὰς. Τὸ τοιοῦτο δὲν εἶνε ἀκριδὲς διότι θὰ ἦτο ἀσέβεια πρὸς τὸν ἡγεμόνα, ὁ δὲ κ. Βαλβῆς ἴσα ἴσα διακρίνεται ἐπὶ τῇ θρησκευτικῇ αὐτοῦ εὐλαθείᾳ πρὸς πάντας τοὺς θεσμούς. Τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι συνειθίζων νὰ κατὰκλινῇται ἐνωρίς, ἠτήσαστο τὴν ἄδειαν μετὰ τὸ δεῖπνον ν' ἀπέλθῃ καὶ νὰ μὴ παραμείνῃ εἰς τὴν συνέθωκ ἐπικουλουθῶσαν ἐσπερίδα.

Ὅστις ἔτυχε νὰ τὴν ἴδῃ τὴν παρελθούσαν Τετάρτην, ἡμέραν τῆς ἐνάρεξως τῶν ἐργασιῶν τῆς πικρῆς συνόδου ἐν τῷ Βουλευτηρίῳ, εἰσελθόντα ἐντὸς τῆς αἵθουσας μὲ ἀσκεπῆ τὴν πολιὰν κεφαλὴν, μὲ τὰς ὀρθίας ἐκείνας καὶ προμήκεις ἀκρας τοῦ περιλαίμιου του, μὲ τὴν τακτικὴν τῶν Ἀνωτέρων Ταξιαρχῶν εἰς τὸν λαίμονα καὶ τὸν ἀστέρα ἐπὶ τοῦ στήθους, μὲ τὰ ἱκανῶς εὐρέα λευκὰ χειρόκτια, ἀνερχόμενον ἐπὶ τοῦ βήματος μετ' ἀδεξιότητος καὶ ἀμφιδολίας, κρατοῦντα μὲ χεῖρα τρέμουσαν τὴ διάταγμα τῆς συγκλήσεως καὶ ἀνγκινώσκοντα αὐτὸ μὲ φωνὴν ἀσταθῆ, ἐπέισθη ἐν τῷ ἄμα ὅτι ὁ πρεσβύτερος ἐκεῖνος δὲν ἦτο ἄνθρωπος τελετῶν καὶ θαυρώδους πολιτικοῦ βίου. Ἐφαίνετο στενοχωρούμενος καὶ ἐκ τῆς ἀνιερῆς δι' αὐτὸν ἐπισήμου στολῆς καὶ ἐκ τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἀθήτων καθηκόντων τοῦ νέου ἐπαγγέλματος του. Οἱ βουλευταὶ τὸν ἐβλεπον ἀποροῦντες τινὲς ἐμειδίαν μετ' αἰκτου διὰ τὴν συγκίνησιν του. Καὶ βεβαίως αὐτοὶ αἱ συνειθισμένοι εἰς τὰς βαρυσολογίας τῶν τριῶν, καὶ εἰς τοὺς διαπληκτισμούς τῶν καπηλείων δὲν ἠδύναντο νὰ ἐννοήσωσι τὴν συστολὴν ἀνθρώπου σεβασθέντος ἀείποτε ἑαυτὸν καὶ τὴν θέσιν ἣν κατεῖχε. Συνέβη δὲ δὲ τότε καὶ τὸ ἐξῆς ἀξιοσημείωτον. Ὁ πρωθυπουργὸς καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ὑπουργοὶ δὲν εὗρον θέσιν νὰ καθήσωσιν ἐντὸς τῆς αἵθουσας, διότι τὰ θρανία τῆς πρώτης σειρᾶς τῶν δύο πτερύγων ἦσαν κατεληγμένα ὑπὸ τῶν ἀρχηγῶν τῶν δύο ἀντιπάλων κομμάτων. Ὁ κ. Βαλβῆς εὐθὺς μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν χειρετίδας δι' ἐλαφρῆς κλίσεως τῆς κεφαλῆς ἀπῆλθε μετὰ τῶν συναδέλφων του καλῶς πρᾶττων, ἐπειδὴ καὶ ἐπὶ ὥραν ἂν ἤθελε παραμείνῃ ἐντὸς τοῦ περιβάλλοντος ἐκεῖνου ἡ μεμολυσμένη ἀτμόσφαιρά του ἤθελε πάντως ἀρῇσει κηλίδας ἐπὶ τοῦ ἀσπίλου βίου του.

Εὗρίσκατο ἐν τῷ ὑπουργείῳ ὅτε ἔμαθε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ψήφοφορίας καὶ εὐθὺς ἀφῆκε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως μετέβη εἰς τ' Ἀνάκτορα καὶ ἐπέβλεπε τὴν παρκίτησιν του. Κατέβηκε τὴν ἀρχὴν, δι' ἣν αἱ ἄλλοι λυσσώδως ἀγωνίζονται κατερχόμενοι μέχρι ἀναισχυντου ἐξευτελισμοῦ, μετὰ τῆς αὐτῆς ἀταραξίας μετ' ἧς τὴν ἐδέχθη, ἐπανερχόμενος μετὰ χαρᾶς εἰς τὰς ἡσυχίας καὶ ἀρελαίς ἔξεις τοῦ ἰδιωτι-

κοῦ βίου ἐξ ὧν τὸν ἀπέσπασε προσηκίως ἢ τὰ πάντα ἀνατρέψασα θύελλα τῶν τελευταίων πολιτικῶν γεγονότων.

Λυπούμεθα μὴ δυνάμενοι ὁμοῦ μετὰ τῆς συντόμου ταύτης καὶ ἀτελοῦς σκιαγραφίας νὰ περάσωμεν εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστους καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ σεβαστοῦ ἀνδρός. Φωτογραφίαν αὐτοῦ δὲν ἠδυνήθημεν ν' ἀνεύρωμεν, διότι ἐκ μετριοφροσύνης οὐδέποτε συγκατετέθη νὰ ἐκτυπώσῃ τοιαύτας. Ἀς ἀρκεσθῶσι λοιπὸν οἱ ἀναγνώσται εἰς τὴν εἰκόνα ἣν ἡ γραφίς τοῦ ἡμετέρου συνεργάτου παρενέβαλεν εἰς τὸ γελοιογραφικὸν μέρος τοῦ παρελθόντος φύλλου, ἀφοῦ εἴμαρτο νὰ εἰσαῶσι καὶ αὐτὸν κατὰ τὸ γῆρας του εἰς τὴν πινακιοθήκην τοῦ ἐνεργοῦ πολιτικοῦ βίου τ' ἀλλόκοτα τῶν ἡμερῶν ἡμῶν γεγονότα.

Ἄστος

Εἰς τὰ σύνορα

(Σχεδὸν φαντασμαγορία)

Κάθησαι ἡσυχῶς εἰς τὸ γραφεῖόν σου· τὸ θερινὸν θάλλπος ἀρχίζει νὰ ἀπυκυνώνῃ τὰ μέλη σου· αὔρα εἰρήνης πνέει πέριξ σου· καὶ ὀνειροπολεῖς εἰς τὰς νυκτερινὰς διασκαδάσεις, τὴν ἀνάπαυλάν τῆς ἐξουχῆς καὶ παντοῦ ἀθῶα καὶ εἰρηνικὰ ἔργα, ὅτε κίβνης εἰσέρχεται ἀσθμαίνων εἰς οἶλός σου μὲ ἡλλοιωμένην ὄψιν, ὅστις σοὶ λέγει:

— Τὰ ἔμαθες; κτυπιῶνται ὁστά σύνορα!

Δὲν τὸν πιστεύεις κατ' ἀρχὰς καὶ μειδίας· ἀλλ' αἱ εἰδήσεις ἔρχονται ἀλλεπαλλήλοι. Ἡ μάχη ἐγενικεύθη εἰς τὰ σύνορα. — Οἱ ἡμέτεροι ἐκυρίευσαν πέντε σταθμούς, δέκα σταθμούς. — Ἀπεναντίας δύο σταθμούς ἐκυρίευσαν οἱ Τούρκοι. — Ἐλαβε μέρος καὶ τὸ πυροβουλικὸν καὶ κατέστρεψε τὰ ἐχθρικὰ ὀχυρώματα. — Ἐκαμε διακυβένωσιν ὁ Τρικούπης. — Οἱ Τούρκοι συγκεντρύνονται εἰς τὴν Μελοῦνα. — Οἱ ἄτιμοι! οἱ παληοτουρκαλάδες! — Τώρα κάμνουν τὸ παληκάρι! — Οἱ εὐζωνοὶ ἐπῆρξαν αἰχμαλώτους καὶ φυσέκια. — Χαλάλι τοὺς! — Μωρὲ ἂν δὲν φέρουν τὸν Ἐγυῦπ ὅστις Ἀθήνα! — Ἀ! ἐκεῖνος ὁ Δεληγιάννης!... — Ἐπληρώθη ὁ Δουμπιῶτης. — Ἐσκοτώθη ὁ Τσακίρης. — Ὅχι, καλέ! ὁ Κιτσάκης... Ὅχι σοὺ λέγω, Τσακίρης!.

Λοιπὸν πόλεμος!; Τρέχεις ἀμέσως εἰς τὸν χάρτην, ἀναζητεῖς τοὺς σταθμούς τῆς Ἀνακλήφειας, τῶν Δύο Δένδρων, τοῦ Σουβλισμένου καὶ δὲν τοὺς εὐρίσκεις καὶ δυσανασχετεῖς. Βλέπεις μόνον μίαν κοκκίνην γραμμὴν καὶ φαντάζεσαι περ' αὐτὴν ἄνδρας, ἵππους, τηλεβόλα, τάγματα κατὰ ταγμάτων ἐπιτιθέμενα, τὸν Ἐγυῦπ ἑφιππὸν ἐκεῖθεν, τὸν Σαπουντζάκην ἑφιππὸν ἐντεῦθεν.

— Ταράμ! ταράμ!... τὰ τὰ τὰ τὰμ!

Τί τρέχει; Σημαίνει γενικὴ συνάθροις. Φεύγει τὸ σύνταγμα, φύγει τὸ πυροβουλικόν, φύγουν τὰ ἔμπεδα. Ἐφιπποὶ ἀγγελιαφόροι τρέχουν ἀπὸ ρυτῆρος. Ἀξίωματικοὶ ἐφ' ἀμάξης τρέχουν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν. Δρομαῖοι περιέρχονται τὰς πλατεῖας καὶ τὰς ὁδούς οἱ ἀγυιόπαιδες πωλοῦντες τὰ παρκατήματα καὶ κρυγαζόντες ὡς δαιμονιῶντες. — Ἡ μεγάλη μάχη στὰ σύνορα!... Ἡ μεγάλη νίκη τοῦ ἐλληνικοῦ στρατοῦ!... Ἡ αἰχμαλωσία τοῦ Τρικούπη στὰ σύνορα (ιστορικόν). Συρρέει κόσμος εἰς τὸ τηλεγραφεῖον, εἰς τὸ ὑπουργεῖον, εἰς τὴν Βουλὴν. Ἡ πλατεῖα τοῦ Συντάγματος ἀποκτᾷ τὴν ἰδιαίτουσαν ὄψιν τῶν ἐκτάκτων συγκινήσεων. Σχηματίζονται ὁμίλοι, ἀνακοινοῦν τὰ νέα, συνωθοῦνται, ἀξίωματι-

κοί, ἀρειοπκίττι, ἀμαζηλάττι, φουστανελλοφόροι ἀκροώμενοι κεχηνότες. Οἱ μεμνημένοι λαμβάνουσιν σθεναρὸν ἦθος καὶ ἀνακοινοῦσιν ἀγερῶχος ὅ, τι γινώσκουσιν.

Ἡ ἀμφιβολία καὶ ἡ ἀνησυχία ἐπικρατεῖ μέχρι βθυσταῖς νυκτός. Εἰς τὰ καφενεῖα, εἰς τὰς ἰδιωτικὰς ὀμηγύρεις δὲν γίνεται περὶ ἄλλου λόγος. Ἀπὸ τῆς κλίνης σου ἀκούεις τὴν ὀξεῖαν φωνὴν τῶν πωλητῶν τῶν παρκατημάτων, βλέπεις ἐνόπνια πολεμικώτατα, νεκρούς, τραυματίους, σημάκια, θριαμβούς. Μόλις ἐξυπνήσῃς τὸ πρωί, πρὶν τρῖψῃς τοὺς ὀφθαλμούς ἀρπάζεις τὴν πρώτην προστοχυρῶσαν ἐφημερίδα καὶ βλέπεις...

Φεῦ!... εἶνε οἰκτρὸν. Σὲ κυριεύει ἀθυμία, ἀγανάκτησις, ἀπελπισία. Ὑψώθη λευκὴ σημαία. Ἐδόθησαν καὶ ἀμυνβαῖται ἐξηγήσεις. Ἐγενεε λαῶς. Ἐτελείωσεν ὁ πόλεμος· ὅλα πάλιν μέλι καὶ γάλα.

Τὰ ὄνειρά σου διακλύονται ὡς ἱστός ἀράχνης ἡ θερμοκρασία σου κατέρχεται μέχρι βθυσταῖς κατωτέρου τοῦ φυσιολογικοῦ. Ἀναλαμβάνεις τὸ σύνθηός σου περὶ ἔργον ἀρχίζεις τὰ εἰρηνικά σου ὀνειροπολήματα καὶ δὲν σκέπτεσαι πλέον περὶ μαχῶν καὶ περὶ ἀγώνων, εἰμὴ τὸ πολὺ πολὺ περὶ τοῦ ἐνδεχομένου ἐκλογικοῦ καὶ περὶ ἄλλων σφαιρῶν, εἰμὴ περὶ τῆς λευκῆς ἢ μακκίνης ψήφου τὴν ὅποιαν σκοπεῖς νὰ δώτῃς εἰς τὸν κ. Λεβιδην.

Ὁ Δοχίας Παλαύρας

ΘΡΗΝΟΣ ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ

Γαῖρε, λοιπὸν διὰ πατέρος, ἐβδόμη Ἀπριλίου, χαῖρε, ὦ σκότος τῆς γαλίας καὶ λάρμης τοῦ ἡλίου, χαῖρε, ὦ πρῶτη μὲν ἰσχὺς καὶ πλεονομήφεια, ὦ Παπαμιχαλόπουλε καὶ ἡ ἀλλή συντροφία, χαῖρετε, πόλεμι φρικτοί, ἐρεβρεῖται προσκλήσεις, διακοινώσεις, λάχαρα, φωνὰ καὶ προσχωρήσεις.

Γαῖρετε, Δοῦνίδες, Ἀσμοὶ καὶ θεοὶ Σιγάλα, ἰσορροπία, σάτους καὶ, ἀποκλεισμοὶ καὶ ἄλλα, χαῖρε, Ρουμπόλδ, Τρουστερμπερτ, καὶ σὺ, ὦ Κοκροπάση, χαῖρε, ὦ Γιάδστον, Φωισινέ, καὶ Βίσμάρκ, καὶ Ἀνδράσσ, φωτορεσίσαι, μουσικαί, τσαρόλια καὶ ἱσορροπία, θηβαῖοι καὶ Γορτύνιοι καὶ φιλοφροῦν Ἀρχάδες.

Χαῖρετε, κλειῖδες ποθηταὶ τοῦ Κεντρικοῦ Ταμιᾶς, χαῖρε καὶ σὺ, ὦ Ἡρέτανι τοῦ Πανεπιστημίου, ὦ! χαῖρετε, Δοῦνίται μου καὶ Λούτσια καὶ προδότη, **Ἡρώται** καὶ οἱ συντάκται τῆς καὶ ἄλλοι πατριῶται, καὶ Βερολίνιοι γραμμαὶ καὶ τοῦ Μονὶ ἀντάρα, καὶ σὺ τοῦ Τράκα τοῦ Κορνᾶ ἐξεραιθεῖσα **κλάρα**.

Χαῖρετε, πλάνης καὶ ἐντιμῶς πανευγενεῖς ἡμέραι, ἀσπίδες, κράνη, δόρατα, ὀδοὶ καὶ σφαῖραι, Συμβούλια πρὸς σύνταξιν πολεμικοῦ σχεδίου, συμπάθειαι Φιλήματος καθὼς καὶ Γενναδίον, καὶ ἡμιανδρήσεις καὶ ἀσπασμαὶ καὶ ὀφθαλμοὶ μου κλέος καὶ λόγος τοῦ ἐξώστου μου κατὰ τοῦ βασιλείου.

Καὶ σὺ ὁ τὸν ἀπέρωντον διηρηλατῶν αἰθέρα, ἰσὺ, ὦ Ἥλιε χρυσέ, τὸ φῶς τὸ ἰλαρόν, ὅπουσαν φθάσῃς στὰ βανὰ τῆς Γορτενίας πύρα, τὰς χρυσανώτους κράτησον ἡνίας πρὸς καιρὸν, καὶ εἰπὲ εἰς τοὺς Λαγκαθωνοὺς καὶ εἰς τὰς φιλὰς τὰς ἄλλας, ποίους θειοῦ παθήμασι ἀπόλλυμαι ὁ ταλας!

Ἀπὸ καρδίας κλαύσατε, γενναῖοι ἐκδορεῖς μου, καὶ ἔδοι ῥήματα ἀποδοῦν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, καὶ ἄς μ' ὀδηγήσῃ τάχιστα μὲ μαῦρον πένθος σάκαρον, ὅστις Τῆρο ἢ ὅστις Κέρκερα τριάς χοροφιλῶν, Ἡ δόξα ἐτελείωσε τοῦ πρώτου Στρατηλάτου, καὶ μοναχὸν τὸν ἀφῆσαν ἀκόμη καὶ οἱ ἐννιά του.

Σουρῆς